

Francisco Camps somriu i pica l'ullet a un membre del jurat en concloure la seua declaració com a acusat, el 13 de desembre del 2011. El destinatari

Quan la sort et somriu

La fiscalia anticorrupció acata la sentència del 'cas dels vestits' i l'acusació popular serà l'única de les parts que elevarà –sense gaires possibilitats d'èxit– un recurs de cassació al Tribunal Suprem. I és que, des que va encetar-se la vista oral, la sort ha somrigut a Francisco Camps.

A bans de mirar al sostre de la sala on era jutjat i de pronunciar un eloqüent “Gracias, Dios mío”, Francisco Camps va agrair el veredictes exculpatori al portaveu del jurat, que s'havia posat les ulleres de llegir, però, malgrat això, va desxifrar amb claredat com l'ex-president valencià també li ofrenava un “gracias” i un somriure d'orella a orella, acotant-li el cap lleugerament. No podia ser altrament.

Des del primer dia del judici pel *cas dels vestits*, des que el dilluns 12 de desembre es va efectuar la selecció del tribunal popular, que Camps i el seu lletrat, Javier Boix, van veure clar que el jurat número 5, aquell que seuria a l'extrem dret de la primera filera i que no s'estaria de mirar complaent els acusats i el públic, podia ser més decisiu que no qualsevol prova de les acusacions.

I, en efecte, va ser-ho. Tot indica que fou ell qui aconseguí, després de 53 ho-

res d'incomunicació, que el jurat signara un veredictes de no-culpabilitat, ni que fora amb el resultat més ajustat possible: cinc vots contra quatre. Totes i cadascuna de les 24 qüestions de l'objecte del veredictes a què van respondre els membres del tribunal es van dilucidar per aquest marge, un equilibri de forces inaudit, atès que les preguntes en qüestió acostumen a obtenir disparitat de respostes: sis a tres, set a dos o fins i tot la unanimitat, però mai no l'immòbil cinc a quatre que va salvar Francisco Camps i Ricardo Costa i que denota estira-i-arrosses notables.

Que el portaveu fora ell i no un altre demostra no sols el seu afany de protagonisme i notorietat, sinó també que fou qui més clarament va decantar-se cap als acusats al si del grup. El veredictes, a més, ha de llegir-lo algú que haja donat suport a la majoria obtinguda.

I s'hi va aplicar, perquè a les 19 hores del 25 de gener, quan el magistrat Juan

Climent va convocar els funcionaris, les quatre parts personades i els mitjans de comunicació, el veredictes encara no s'havia enllestit.

Climent va cridar tothom perquè ja havien transcorregut més de 48 hores des de l'inici de les deliberacions, el període mínim que marca la llei per tal que el jutge pique a la porta del jurat a fi de saber si tenen cap problema. No és cap obligació, tan sols una possibilitat, però la gran expectació suscitada ho recomanava. *In extremis*, alhora que els uns i els altres es desplaçaven per última vegada a la seu del TSJCV, el tribunal va enllestir el document definitiu i el va poder llegir amb solemnitat.

Una hora abans de fer-lo públic, però, el portaveu del PPCV a les Corts, Rafael Blasco, ja havia enviat un SMS a unes poques persones, cosa que explica el posat exultant de Camps –més exultant que de costum– en accedir a les dependències judicials. Un avís que també va dibuixar una satisfacció per avançat al rostre la dona de l'ex-president, Isabel Bas, i a la dels amics i familiars que els van fer costat en aquell moment tan decisiu.

Una felicitat incontenible que ja havia presidit la trobada informal que la nit anterior s'havia celebrat a la seu del Consell Jurídic Consultiu (CJC) –òrgan de la Generalitat a què pertany Camps des que va dimitir com a cap del Consell– i en què havien participat –entre més– Camps i Vicente Garrido –el president del CJC, que ja havia acudit a la darrera sessió del judici com a públic– amb les seues dones i la nova delegada del govern espanyol, Paula Sánchez de León,

era el membre del jurat situat més a prop del públic i que a la fi n'esdevingué el portaveu, un dels cinc membres que l'han considerat "no culpable".

amiga de fa anys de la dona de Camps a qui aquest va elevar a la vice-presidència única del govern valencià. Els motius d'aquesta eufòria anticipada són un autèntic enigma, sobretot perquè en aquell mateix moment, al carrer del costat, el jurat passava la segona nit d'aïllament a l'hotel on descansaven després de les deliberacions al TSJCV.

El document. El veredicté en sí, redactat pel portaveu del tribunal i que consta de setze pàgines escrites a mà, resumeix, en essència, l'informe final presentat per Javier Boix i que insistia en el principi d'*in dubio pro reo* que guia el dret.

En aquest sentit, fonamenta la no-culpabilitat de Camps en les contradiccions prèvies del director de moda José Tomás —que a les primeres declaracions davant la justícia i la policia va canviar la versió sobre els vestits de Camps, cosa que ja no féu un cop acomiadat, ni tampoc a la sala—; en la contradicció de la comptable de la trama, Isabel Jordán, en aquest cas en favor de Camps; en les declaracions de Raquel Espejo, de l'empresa de transports Transaer, que no va saber concretar si als embalums que enviaven a la seu d'Orange Market i al domicili particular d'Álvaro Pérez a València hi havia els vestits de Camps i Costa o no; i en les dels perits de l'Agència Tributària i els funcionaris de la Generalitat Valenciana.

Tot plegat, els eixos de la defensa de Camps que, de manera tan acurada, va anotar qui esdevingué portaveu del jurat, que fins i tot va demanar més fulls a l'agent judicial de la sala, després de no haver pres pràcticament cap nota durant

les exposicions finals de la fiscalia i de l'acusació particular. Per això mateix, si algú dels presents tenia cap dubte sobre el resultat final de les deliberacions, de segur que se li va esvaïr en veure qui agafava el micròfon el dia D.

Els dubtes sobre la seua capacitat lingüística, en canvi, restaran per sempre més, atès que el veredicté és farcit de faltes considerables i de tota mena. Més enllà de les de tipus gramatical o de puntuació, s'hi destaquen les d'ortografia: *a deliberado, numeros, mayoria, relacion, ademas, hallan pagado, tambien, conclusion, condicion, mas favorable, estable[ce], segun, autoria, si [sí], correlacion, tienia [tenia], porta-trajes, Jose, Tomas, contradiccion, presto [prestó], asi mismo, contratacion, generalitat, pago [pagó], adquirio [adquirió], forever young, recibio [recibió], basandonos [basándonos], tenia [tenia]...*

El recurs. Tractant-se d'un judici amb tribunal popular, la sentència —que el magistrat-president Climent va redactar en quatre dies, un temps rècord— només pot ser objecte de recurs davant el Tribunal Suprem i mitjançant una cassació. Això evita el qüestionament del veredicté en el sentit que s'hagen prioritzat uns testimonis i no uns altres o que s'hagen tingut més en compte les declaracions d'aquests prèvies al judici que no les de la vista en si, tal com explicitava Climent al jurat. Una apel·lació en tota regla, que permetera d'al·legar a les acusacions tot allò que consideraren oportú, hauria posat novament contra les cordes Camps, que va haver de patir una pluja de testi-

monis contraris als seus interessos.

Comptat i debatut, la setmana passada l'acusació popular va anunciar que, malgrat tot, presentarà un recurs al Suprem contra la decisió del tribunal popular, sobretot animada pel resultat tan ajustat. Defensada pel lletrat Virgilio Latorre, aquesta part representa els quatre diputats socialistes de les Corts valencianes que, en nom del seu partit, van decidir de personar-se a la causa: Ángel Luna, Joaquim Puig, Cristina Moreno i Carmen Ninet. I per bé que Luna —com també el secretari general del PSPV-PSOE, Jorge Alarte— s'havia afanyat a comunicar que l'acusació popular sí que presentaria un recurs de cassació, el seu company Puig —des de Sevilla, on s'havia desplaçat al 38è congrés del PSOE— preferia de no fer-ho, atès que "les qüestions polítiques s'han de dirimir a l'àmbit polític", quelcom que lliga amb la declaració com a acusat de Camps del 13 de desembre, quan va negar-se a respondre Latorre perquè aquest representava "el partit que ja he derrotat repetidament a les eleccions valencianes".

Els intents de Puig de marcar distàncies amb Alarte, característics del procés precongessual que viu la federació socialista valenciana, no evitaren un recurs que Latorre ja ha confirmat i que tindrà preparat abans no acabe el mes. Tanmateix, en cas de ser admès podria trigar ben bé un any a obtenir resposta.

Els dubtes sobre la capacitat o no de l'acusació popular a presentar el recurs de cassació si no ho fa la fiscalia no tenen cap fonament jurídic. Fonts consultades per aquest setmanari atorguen a amb-

Dalt, Francisco Camps diu “gracias” al portaveu del jurat, tot just després d’haver-lo considerat “no culpable”. A sota, un poc més tard, mira el sostre de la sala i pronuncia un “gracias, Dios mío”. Es tracta de diverses captures televisives, com també les que apareixen a les dues pàgines anteriors.

dues parts la possibilitat de recórrer-hi, independentment de qui ho faça. De qualsevol manera, és clar que la retirada de la fiscalia anticorrupció de la causa és una bona notícia per a Camps, que ja només haurà de batallar contra una part, que a més resulta ser molt connotada políticament. I, com ja es va encarregar de repetir el seu lletrat Boix, “quan la política entra per la porta, la justícia fuig per la finestra”.

La fiscalia anticorrupció va esgotar el termini de què disposava per a comunicar la presentació o no del recurs. Finalment, divendres 3 de febrer a migdia va decidir d’abandonar el cas, per les dificultats que genera la cassació i perquè al veredict no ha trobat “prou base jurídica” per tal d’alterar-lo al Suprem. La cassació, a fi de reeixir, ha de demostrar una incorrecta interpretació de la llei. El jurat popular ha circumscrit els regals a la “relació comercial” dels acusats amb els caps de la trama Gürtel i ha matisat que “no en van rebre cap en consideració als seus càrrecs”, un dels arguments més febles que presenta el veredict. Pel que fa als

presentes tèxtils, el tribunal, segons que es desprèn de la sentència redactada pel magistrat Climent, els considera pagats “personalment” a José Tomás, ni que aquest jurara “per Déu i davant d’aquest tribunal” que ni Camps ni Costa “mai no em van pagar ni un sol euro”.

Amb tot, set de cada deu recursos de cassació ni tan sols no són admesos per l’alt tribunal, que no hi troba motius, i només un de cada deu aconseguixen el seu objectiu. Que la decisió absoluta haja estat presa per un grup de ciutadans encara redueix més les expectatives dels recurrents. Camps, doncs, té l’absolució definitiva a un pas.

I en aquest pas hi ha tingut molt a veure el canvi al govern espanyol. Si l’arxivament del cas per part del TSJCV—signat pel seu bon amic Juan Luis de la Rúa, que presidia el tribunal, el 3 d’agost del 2009— va anat seguit de la comunicació immediata de la vice-presidenta del govern d’aleshores, María Teresa Fernández de la Vega, del recurs que la fiscalia general presentà al Suprem —que reobrí la causa nou mesos després per cinc vots

a zero—, en aquest cas el fiscal general que acaba de nomenar l’estat, Eduardo Torres-Dulce, ha decidit de no actuar-hi.

I ho ha fet, en teoria, de manera independent i al marge de l’opinió del nou ministre de Justícia, Alberto Ruiz-Gallardón, que va garantir mans lliures a Torres-Dulce perquè actuara segons que considerara oportú.

I Camps, cap a Sevilla. Després de celebrar-ho la nit del 25 de gener a sa casa —“era plena de gent”, ha confessat—, Francisco Camps va desplaçar-se a Sevilla, on diumenge 29 va acudir a la basílica de la Macarena a fi d’agrair el suport a la Mare de Déu en qüestió. Hi va anar acompanyat del president del PP andalús i candidat a la presidència de la comunitat als comicis del proper 25 de març, Javier Arenas, de l’alcalde de la ciutat, Juan Ignacio Zoido, i del president del PP provincial, José Luis Sanz.

Camps és un fervent seguidor de la Macarena i, de fet, ara s’ha sabut que pertany a la confraria, a la qual va concedir, a través de la Caixa del Mediterrani (CAM) un crèdit d’un milió d’euros a fons perdut. No és estrany, per tant, que la web de la germandat haja publicat que Camps “li professa una gran devoció i s’hi encomana [a la Mare de Déu de la Macarena] en els moments de més necessitat”.

La següent visita que farà a Sevilla —abans i tot de Setmana Santa— serà probablement aquest mateix mes de febrer, quan dels dies 17 al 19 el PP hi tinga lloc el 17è congrés estatal. Serà la primera ocasió en què es podrà copsar la rehabilitació —o no— de Camps, que podria aconseguir un premi menor ara que és en expectativa de destinació: sona com a possible responsable electoral, un paper que tindria una especial importància a curt termini —amb motiu dels comicis andalusos i dels asturians que també se celebren el 25 de març— però que en tindrà ben poca fins l’any vinent, quan són previstos els bascos i els gallecs.

Així doncs, es tractaria —en cas que, en efecte, resultara l’escollit— d’un càrrec transitori i molt provisional, que podria compatibilitzar amb el de diputat a les Corts valencianes o amb el de senador per designació territorial, si és que Camps ho volguera. Val a dir que uns altres ex-presidents d’anome-

1
 ACTA DE JURADICION Dec. 25/01/2012
 CSUSA N.º 1/2011
 València 25 de enero 2012
 Δ) El jurado, a deliberación, sobre los hechos sometidos a su resolución, y encontramos probados, y así lo declaramos con 5 votos los siguientes:
 Precédios N.º 1, 2, 3, 4 y 5

2
 Consideramos el hecho N.º 1 no probado por:
 Consideramos que la relación entre Pablo Eraso, Álvaro Pérez y Francisco Correa con los acusados, era meramente comercial, por lo tanto no recibirían regalo alguno en consideración a su cargo.
 Estas conclusiones han sido decididas por las declaraciones de Isabel Jordan, que afirma que la relación era meramente comercial, además de las declaraciones de los peritos, funcionarios de la consellerie que también afirman que no tenían ningún tipo de influencia.
 Los supuestos regalos no han quedado demostrados que se les hallan pagados a los acusados, mediante el informe pericial que también afirma esta conclusión en el Tomo 4, folios desde 779 hasta su conclusión final.

3
 Así mismo, nos basamos en las contradicciones de las declaraciones de D. Jose Tomás realizadas en las fechas (23/01/2009), (09/02/09), (10/02/09) y (11/02/09) y (13/03/09) que entran en contradicción por lo tanto, al haber duda, aplicamos la condición más favorable tal y como establece la ley, para los acusados.
 Además, en el informe del tomo 2...

4
 - Consideramos el hecho n.º 1 probado por:
 • En el punto "A", dado las declaraciones de D. Jose Tomás en las que entra en contradicción, al haber duda, aplicamos la condición más favorable para el acusado.
 • En el punto "B", dado las declaraciones de D. Jose Tomás en las que entra en contradicción, al haber duda, aplicamos la condición más favorable para el acusado.
 • En el punto "C" aplicamos las mismas conclusiones que en los puntos "A" y "B" y añadiendo la declaración del Jefe de escolta, en las que declara que, aproximadamente en verano de 2008 fue a FOREVER YOUNG y le prestó dinero en efectivo al Sr. Camps

Extracte de cinc de les setze pàgines de què consta un veredicta farcit de faltes gramaticals i ortogràfiques. Dalt, la primera de les pàgines de què consta [1], la número cinc [document núm. 2], la número 6 [document 3], la número 10 [document 4] i l'última [document número 5]. L'allau d'incorreccions potser fou deguda a la celeritat amb què el tribunal va voler enllestir el veredicta, a fi que se sabera la tarda del 25 de gener i que no calguera passar un altre dia de deliberacions. A les 19 h, quan el magistrat va convocar les parts al TSJCV, aquest redactat encara no s'havia acabat.

5
 E) Durante la deliberación no han ocurrido ningún tipo de incidencias.
 Firma miembros del Jurado:

nada ho són, en aquest moment: els exemples més clars són el valencià Joan Lerma, el balear Francesc Antich i el català José Montilla. Una altra cosa és que Camps, que se sent víctima d'un muntatge i que el dia de la seua dimissió com a president va proclamar que era un "sacrifici" en benefici de Mariano Rajoy, ara en tinga prou, amb una cadira al Senat.

La setmana passada, però, Alberto Fabra no deixava de marcar distàncies amb el seu predecessor, tot anunciant la retirada del programa *Nou debat*, que cada setmana reunia a Canal 9 els periodistes estatals més conservadors per tal de fuetgejar els socialistes. Un programa

que l'actual Consell ha retirat per motius econòmics però que Camps —o Zaplana— difícilment haurien bandejat, atesos els contactes i la bona premsa —amiga— que els proporcionava a Madrid.

Camps, de fet, mai no podrà evitar aquesta sensació de maltractament i de rehabilitació incompleta. Aquests dies insisteix que va guanyar les eleccions del 22 de maig del 2011, "les terceres de manera consecutiva i per majoria absoluta" i no amaga que vol continuar a la primera línia política, tot un avís a un Fabra que, en tot cas, compta amb el suport dels barons del partit i sobretot —tot i que de manera silenciosa, com és habitual en ell— de Mariano Rajoy.

Dins d'aquestes mostres de suport cal interpretar una frase tan demolidora com la que la setmana passada va pronunciar Javier Arenas, l'insigne escorta de Camps a la basílica de la Macarena: "El meu suport a Camps no és polític, sinó personal", va dir en ser preguntat per la visita conjunta. Una fórmula d'expiar els pecats, aquesta frase tan concisa, que perseguirà Camps la resta de la seua vida, com si la seua vida anara farcida de faltes d'ortografia. Camps sempre serà víctima ratlles tortes de Déu, ni que aquest li haja picat l'ullet de manera insinuant en llegir el veredicta.

Victor Maceda